

๑

จอมภพเปิดประตูบ้านพัก สูดกลิ่นอายทะเลที่คุ้นเคยเข้าปอด ยิ้ม
น้อยๆ เมื่อลมทะเลโชยมาปะทะผิวกาย ชายหนุ่มใช้เวลายามเช้าราวครึ่ง
ชั่วโมงเดินตรวจตรารอบๆ รีสอร์ท ‘เห็นดาวเคียงเดือน’ ซึ่งเขาเป็นเจ้าของ
บ้านพักทุกหลังสะอาดเรียบร้อย ทางเดินปูด้วยหินสีเทาแซมด้วยอิฐ
โมเซอิกสีฟ้าไม่มีเศษขยะ ศาลาพักผ่อนสีขาวไม่มีเศษใบไม้หล่นร่วงรกตา

อาณาจักรแสนสุขของเขาเรียบร้อยเป็นระเบียบดีมาก

ชายหนุ่มกวาดตามองไปรอบๆ เพื่อตรวจดูให้แน่ใจอีกครั้ง ก่อนก้าว
ไปตามทางเดินเพื่อไปยังบริเวณล็อบบี้ซึ่งตกแต่งในโทนสีขาวสะอาดตา
สลับกับสีฟ้าน้ำทะเล แว่วเสียงพนักงานต้อนรับหนุ่มส่งเสียงดังราวกับ
เชียร์มวย

“ดีจะเบบี๋ หมุนตัวอย่างนั้นแหละดี สวย สง่างามมาก”

จอมภพเหลือบมองจอทีวีบางเฉียบขนาดใหญ่ที่ติดอยู่บริเวณผนัง
ส่วนกลางล็อบบี้ เมื่อเห็นภาพที่ปรากฏอยู่บนหน้าจอก็ขมวดคิ้ว

“ดูอะไรของนายอยู่โรเบิร์ต แพ้ชั้นโธ่อะไรกัน น่าเบื่อชะมัด ทำไม

“ไม่เปิดช่องที่มีข่าวให้แซกดู”

พนักงานต้อนรับหนุ่มลูกครึ่งไทย-อเมริกันหันมาตามเสียง ก่อนจะยิ้มร่าเรียง ไม่สลดสักนิดที่ถูกคนเป็นนายตำหนิ

“นี่ยังไม่เปิดโหมงเลยครับคุณจิว แซกที่มาพักยังนอนฝันหวานอยู่บนเตียงอันแสนสุขของเราหรือไม่ก็ลงไปเดินเล่นที่ชายหาด ส่วนคนเข้าพักใหม่ก็ยังไม่มา ดูลือบบีสิครับ วางโล่งโจ้ง มีแต่เก้าอี้หวายกับเบาะ แต่ไม่มีใครสักคน”

จอมภพกวาดตามองเร็วๆ ก็เห็นจริงตามที่พนักงานหนุ่มบอก ในลือบบีซึ่งตกแต่งด้วยเก้าอี้หวายสีขาวกับเบาะและหมอนอิงสีฟ้าน้ำทะเลนั้นยังว่างเปล่า ไม่มีแม้แต่เงาของลูกค้าเลยสักคน

“แม้จะไม่มียูกค้า แต่นายก็ควรจะต้องเปิดช่องข่าว ไม่ใช่เปิดอะไรดูตามใจชอบ”

“นี่ผมก็เปิดช่องข่าวที่เปิดอยู่ทุกวันนั่นแหละครับ รายการเรื่องเล่าสะเทือนใจ รายการเดิมเลย” ลูกน้องยืนยัน

“อ้าว...แล้วทำไมเป็นแพชั่นโชว์”

“นี่ข่าวงานแพชั่นโชว์ระดับเอเชียไงครับ ปีนี้จัดที่กรุงเทพฯ นางแบบแต่ละคนคัดมาอย่างดี ตัวท็อปของวงการทั้งนั้น โชว์ที่ฮือฮาจนเป็นข่าวดังคือโชว์จากแบรนต์คูมามอง เป็นแบรนต์ชุดชั้นในน้องใหม่ของไทยครีบบารมณณ์ประมาณิกตอเรียซีเคร็ตเมืองไทยดีๆ นี่เอง หูหระหมาเห่ามาก”

“คูมามองเหรอ” จอมภพยิ้มขัน “ชื่อแบรนต์อย่างกับหมีคุมะมงของญี่ปุ่น ที่ตัวใหญ่ๆ สีดำ แก้มสีแดงนะ”

โรเบิร์ตไม่สนใจคำวิจารณ์ชื่อแบรนต์ชุดชั้นใน บัญไปไปที่จอทีวี

“นางแบบที่มาเดินให้จัดว่าสูงยาวเข้าดี แถมยังเซ็กซี่ขี้ใจทุกคน ดูสิครับคุณจิว”

ภาพนางแบบสาวสวยในแบบที่เรียกว่า ‘สูง ยาว เข้าดี’ แถมยัง ‘เซ็กซี่ขี้ใจ’ อย่างที่โรเบิร์ตพร่ำเพ้อไม่ได้อยู่ในสายตาของจอมภพแม้แต่

น้อย ชายหนุ่มปรายตามองไปยังจอทีวีขนาดใหญ่บริเวณลิอบบิรส์อร์ตเพียงแวบเดียวแบบส่งๆ แล้วก็เบิกปาก

“ก็แค่ผู้หญิงใส่ชุดชั้นในมาเดิน ไม่เห็นจะน่าสนใจตรงไหน หาดูในแค็ตตาล็อกขายชุดชั้นในยกโหลก็ได้ มีเยอะแยะ”

โรเบิร์ตเบิกตาโตเกือบเท่าไข่ห่าน

“คุณจิวนี่ทำอะไรด้านแน่ๆ มันไม่ใช่แค่ผู้หญิงใส่ชุดชั้นในนะครับ แต่คนที่ใส่คือนางแบบระดับตัวแม่ของวงการทั้งนั้น แถมยังมีนางแบบดาวรุ่งพุ่งแรงที่กำลังดังอีก หาดูที่ไหนไม่ได้อีกแล้ว”

“จะดาวรุ่ง ดาวหาง หรือดาวลูกไก่อะไรนั้นก็ไมสนใจหรอก คนเยอะแยะแบบนั้น เดินหมุนไปหมุนมา แถมยังติดปึก ติดทางอะไรกันให้วุ่นวาย เวียนหัวจะตายซัก แล้วก็ไม่เกี่ยวกับฉันเลยสักนิด” จอมภพเอ่ยด้วยน้ำเสียงเนิบนาบ

“คุณจิวก็ไมรู้อะไร นางแบบดังๆ ที่เดินแฟชั่นโชว์ในงานนี้ มีหลายคนกำลังจะมาเดินแบบในงานแฟชั่นโชว์ของบริษัทดีฟาร์มาซีที่รส์อร์ตของเราสัปดาห์หน้าด้วยนะครับ”

คราวนี้จอมภพเลิกคิ้วด้วยความแปลกใจ

บริษัทดีฟาร์มาซีคือบริษัทจำหน่ายยาชื่อดังอันดับต้นๆ ของเมืองไทย ที่เหมาะห้องพักทั้งหมดในรส์อร์ตเห็นดาวเคียงเดือนเป็นเวลาสี่วันสามคืน เพื่อให้พนักงานระดับผู้บริหารของบริษัทได้มาพักผ่อน และยังมีการจัดงานแฟชั่นโชว์ด้วย เพียงแต่ชายหนุ่มคิดว่าดีฟาร์มาซีจะใช้นางแบบหน้าใหม่หรือไม่ก็นางแบบสมัครเล่น ไม่คิดว่าจะลงทุนจ้างนางแบบดังๆ มาเพื่องานนี้โดยเฉพาะ

“เอาจริงดิ แ่่งานเลี้ยงพนักงานบริษัทฯ ต้องใช้นางแบบระดับแนวหน้าเชียหรือ ไม่น่าเชื่อ” เขาพูดไปอย่างใจคิด

“เชื่อเถอะครับ ของแท้และแน่นอน บริษัทดีฟาร์มาซีเขาขึ้นชื่อในการจัดงานเลี้ยงภายในแบบอลังการอย่างนี้อยู่แล้วครับ ส่วนมากนิยมจ้าง

นางแบบสวยๆ ดังๆ มาเดินแฟชั่นโชว์ มากกว่าจะจ้างนักร้องดังมาเปิด มินิคอนเสิร์ต”

“นักร้องน่าจะดีกว่าไม่ใช่หรือ อย่างน้อยก็ร้องเพลงได้ เต้นได้ สร้างบรรยากาศได้สนุกสนานกว่า”

“ก็บอสใหญ่ของดีฟาร์มาซีเขาคำลังไคล่หางแบบครับ ขนาดภรรยาของเขาที่เคยเป็นนางแบบมาก่อน”

จอมภพหันกลับไปดูสก็๊ปปี้ด้วยความสนใจที่เพิ่มขึ้นอีกหนึ่งระดับ ก่อนจะขมวดคิ้ว พลังจ้องมองนางแบบสาวซึ่งสวมชุดชั้นในลูกไม้ประดับ เลื่อมสีเขียวอมฟ้าสะท้อนแสงไฟ...ในยามที่เธอก้าวเดิน เลื่อมสีเขียวอมฟ้า ก็สะท้อนกับแสงไฟเป็นประกายดูราวกับเกล็ดนางเงือกที่เดินเฉิดฉายอยู่บน แคตวอล์ก มิหนำซ้ำยังหาผิวกายให้ดูน่าว้าวด้วยกากเพชรสีขาวเคลือบเขียว ระยิบระยับ ชายหนุ่มทำหน้าแบ่พลังยกมือขึ้นลูบแขนตนเอง

“ดูคนนี่สิ ขนลุกเลย แปลงกายเป็นเงือกด้วย ไม่ใช่หว่าะ เลวร้ายที่สุดแล้ว”

“ยังคนนี่ะครับ ยิ่งกำลังฮอตเลย ผู้ชายทุกคนอยากไปดินเนอร์กับ เจ้าหล่อนสักมือ” โรเบิร์ตมองตาเยิ้ม

“ตัดฉันออกไปจาก ‘ผู้ชายทุกคน’ ที่นายพูดถึงด้วย เพราะฉันไม่มีวันไปดินเนอร์กับผู้หญิงที่แต่งตัวเป็นเงือกแน่ๆ” เจ้าของรีสอร์ทเห็นดาว เคียงเดือนเพ่งมองนางแบบสาวอีกครั้ง รู้สึกคุ้นหน้าอย่างบอกไม่ถูก แต่นึกไม่ออกว่าเคยเห็นเธอที่ไหน จึงบอกออกไปตามใจคิด “ว่าแต่ว่า...ฉันคุ้นหน้านางแบบคนนี้จังเลย”

“ฮั่นแน่ ทำเป็นไม่สนใจแต่บอกว่าคุ้นหน้า บอกตามตรงนะคุณจิว มุกคุ้นหน้า หรือ ‘เราเคยเจอกันมาก่อนหรือเปล่า’ น่ะ มันเขยมากแล้วครับ โบราณ”

“ไม่ใช่ไฉ้ย ไม่ได้เล่นมุก นางแบบคนนี้หน้าเหมือนคนที่ฉันรู้จักจริงๆ แต่นึกไม่ออกว่าใคร ถ้าเห็นตอนไม่แต่งหน้าอาจจะจำได้มากกว่านี้”

“คุณจิวนะหรือครับจะรู้จักเธอ คุณคงเคยเห็นเธอจากนิตยสารหรือไม่ก็ในโลกโซเชียลมากกว่า”

จอมภพส่ายหน้า “ไม่ ไม่ใช่ นายก็รู้ว่าฉันไม่เคยอ่านนิตยสารผู้หญิงและไม่ชอบเล่นโซเชียล”

“ฉันรอตอนที่เธอมาพักที่รีสอร์ทของเราแล้วกันครับ ผมจำได้ว่ามีชื่อเธอเข้าพักในฐานะนางแบบที่จะเดินแฟชั่นโชว์ให้บริษัทดีฟาร์มาชีด้วยดูสิครับ สวยสะท้านเลย”

โรเบิร์ตอธิบาย ก่อนจะอ้าปากค้าง ยกมือขึ้นกุมที่หน้าอกข้างซ้ายเมื่อนางแบบสาวในจอทีวีโชว์ลีลาหมุนตัวตรงปลายแคตวอล์กอีกครั้ง ก่อนจะโพสท่าให้ช่างภาพนับสิบถ่ายรูป

จอมภพนิ้วหน้า “เห็นแค่เดินหมุนไปหมุนมาไกลๆ แถมยังอยู่แต่ในทีวี รู้ได้ยังไงว่าสวยสะท้าน เดินหน้าตึงไม่ยิ้มสักนิด อาจจะมีเกสต์เงือกติดพัน หรือไม่ก็พันหลอกก็ได้เนะ”

พนักงานหนุ่มลูกครึ่งค่อนข้างขบขำกับผู้หญิง “ต่อให้มองมาจากดาวพลูโต คนสวยก็ยังเป็นคนสวยครับคุณจิ๋ว และไม่มีทางพันหลอกด้วย”

“ไม่เชื่อหรอก ถ่ายไปไกลขนาดนี้”

ราวกับคนทำข่าวมีญาณหยั่งรู้อนาคต เพราะพอจอมภพพูดจบ ก็ซูมภาพนางแบบสาวดารารุ่งเข้ามาใกล้จนเห็นใบหน้าของเธอได้อย่างชัดเจน แฉกหญิงสาวยังยิ้มหวานสู้กล้องโชว์ฟันขาวเรียงเป็นระเบียบ ไม่มีฟันหลอสักซี่

“เห็นไหมครับคุณจิ๋ว ฟันไม่หลอ” โรเบิร์ตรีบล่ำทับ “มองใกล้ๆ ยิ่งสวยใช่ไหมล่ะครับ”

“แล้วทำไมหน้าเธอถึงได้วาวเป็นหนังปลาตูอย่างนั้นล่ะ แต่งหน้าให้เข้ากับคอนเซ็ปต์นางเงือกเธอ” จอมภพถามพลางขมวดคิ้ว

“โธ่ คุณจิ๋ว เขาเรียกว่าไฮไลต์ครับ ผิวจะได้เล่นกับแสงไฟเป็นประกายระยิบระยับ”

“แล้วดูที่ตาสี นุ่นขนตาหรือแฉงโซลาร์เซลล์ แถมปากยังมันเลื่อม
อย่างกับเพ็ญจุ่มน้ำมันเครื่องมา”

“แพชั่นโซลาร์ระดับเอเชียก็ต้องแต่งหน้าให้ล้ำๆ แบบนี้แหละครับ”

ภาพข่าวบนจอโทรทัศน์เปลี่ยนเป็นข่าวอื่นเมื่อนางแบบดาวรุ่งในชุด
นางเงือกแสนสวยสำหรับโรเบิร์ต แต่สุดท้ายของขวัญสำหรับจอมภพกลับ
เข้าไปหลังเวที คนเป็นลูกน้องได้แต่มองตาลอย พึมพำกับตัวเอง

“รอให้เธอมาพักที่รีสอร์ทของเราก่อนเถอะ ถ้าไม่เป็นการรบกวน ผม
จะขอเธอเซลฟี่ให้ได้เลย”

“เออ ขอให้สมหวังนะ”

“ถ้ามีโอกาส คุณจิวมาถ่ายด้วยกันก็ได้ นะครับ” ลูกน้องหนุ่มชวนอย่าง
ใจกว้าง

“ไม่ละ ฉันไม่อยากถ่ายรูปกับผู้หญิงที่ใส่ชุดชั้นในลายนางเงือก แถม
ยังมีผิวหน้าขาวเหมือนหนังปลาทุ กลัวเก็บไปหลอนในฝัน” จอมภพบอก
เสียงเนิบนาบ

“ถ้าคุณจิวได้เจอเธอตัวเป็นๆ อาจจะเปลี่ยนใจ อยากจะมีคู่ความเป็น
นางแบบบ้างก็ได้ ชีวิตจะได้มีสีสันขึ้น”

“ฉันคงกับทะเลอย่างทุกวันนี้ก็มีความสุขดีแล้ว ไม่ต้องการสีสัน
อะไรอีก”

จอมภพไม่ได้โกหกสักนิด เขาเป็นผู้ชายวัยสามสิบกว่าๆ ที่ชอบใช้
ชีวิตแบบไม่่วนวายอย่างที่คนรุ่นใหม่เรียกกันว่า ‘สโลว์ไลฟ์’ แค่วันนอน
อาบแดด ฟังเสียงคลื่นซัดหาด และปล่อยให้ลมทะเลอาบไล่แผ่นหลังใน
ตอนกลางวัน ส่วนตอนกลางคืนก็นั่งจิบไวน์ซิลซิลในขณะที่นอนมองฟ้า
มองดาว ทุกอย่างเหล่านี้เติมเต็มชีวิตเขาได้ทั้งนั้น จอมภพจึงไม่ต้องการ
ผู้หญิงคนไหนเข้ามาเติมเต็มอีก เพราะเขาไม่ได้ขาดอะไร

ชายหนุ่มสามารถใช้ชีวิตอยู่ที่รีสอร์ทของตนเองซึ่งอยู่บนเกาะเงียบ
สงบแห่งนี้ได้ตลอดไปด้วยซ้ำ ติดก้แต่จะต้องกลับเข้ากรุงเทพฯ เป็นครั้ง

คราว เพื่อดูแลกิจการร้านอาหารอิตาลีชื่อบัวนิสลีโมที่เปิดร่วมกับลายเมฆ และเหนือกาล เพื่อนสนิททั้งสองคนของเขา

โรเบิร์ตมองหน้าจอมภพยิ้มๆ แล้วอวยพร “ถ้าอย่างนั้นก็ขอให้คุณ จิวใช้ชีวิตแสนสงบที่นี้ตลอดไปครับ”

จอมภพยกคิ้ว “แน่นอน ชีวิตของฉันในตอนนี้นี้ดีที่สุดแล้ว สงบสุขสุดๆ ไปเลย”

ใครจะคาดคิดว่าความสงบสุขในชีวิตจอมภพจะถูกทำลายอย่างรวดเร็วเช่นนี้...

ในตอนสายวันนั้นเอง คนงานของรีสอร์ทเห็นดาวเคียงเดือนก็วิ่งหน้าตาตื่นเข้ามาหา บอกให้เขารีบไปที่ชายหาดโดยเร็วที่สุดเพราะมีงูทะเลน่าสงสัยลอยมาเกยตื้นที่หาดทราย

“มีอะไรอยู่ในงูทะเลบ้างลุงสาย” จอมภพถามในขณะที่เดินแกมวิ่งตามคนงานไป

คนงานสูงวัยหน้าถอดสี “คุณจิวไปดูเองเถอะครับ อย่าให้ผมพูดเลย”

จอมภพล้มผัสได้ถึงความไม่ชอบมาพากลจากท่าทีของลุงสาย และเมื่อวิ่งไปถึงจุดที่คนงานราวห้าคนมุงอยู่ ชายหนุ่มก็เห็นเค้าลางของความวุ่นวายได้ทันที

งูทะเลสีเขียวซีมัวโผล่ขึ้นลอยมาเกยตื้นอยู่ที่หาดทราย ปากงูเปิดอ้าออก ทำให้สิ่งที่อยู่ภายในงูบางส่วนโผล่พ้นออกมาด้านนอก มันคงจะไม่ใช่ไรหรอก หากภายในงูทะเลเป็นเสื้อผ้า รองเท้า หรือของใช้ส่วนตัว แต่สิ่งแรกที่จอมภพเห็นคือชิ้นส่วนเล็กๆ ของอวัยวะมนุษย์แต่มองแทบไม่ออกว่าเป็นหญิงหรือชาย

ไม่สิ...สิ่งที่อยู่ตรงหน้าเขาไม่ใช่มนุษย์อีกต่อไป แต่เป็น ‘อดีตมนุษย์’ หรือเรียกง่ายๆ ว่าศพนั้นละ

“เฮายังไงดีครับคุณจิว” ลุงสายเอ่ยถาม

“มีใครเปิดดูข้างในหรือยัง”

“ยังครับ” ฉัตร...คนงานหนุ่มกลั้มโตที่ยืนใกล้ทุ่งทะเลตอบมาเสียงหวาดหวั่น “ผมไม่แน่ใจว่าควรจะไปเปิดดูไหม หรือจะแจ้งตำรวจก่อน แล้วปล่อยให้มันเป็นหน้าที่ของพวกเขา”

จอมภพลั้งเล ใจหนึ่งคิดว่าไม่ควรจะต้องทุ่งทะเลตรงหน้า เพราะหากสิ่งที่อยู่ในถุงเป็นศพจริง การเปิดดูอาจทำให้หลักฐานสำคัญสูญหายได้ เตรีสอร์ตของเขาเคยถูกก่อกรวนจากผู้ไม่หวังดีมาก่อนโดยแกล้งเอาแขนปลอมเนียนเลือดมาฝังไว้บนหาดทราย ในคราวนั้น เขาแจ้งตำรวจทันที ทำให้นักท่องเที่ยวและแขกที่มาพักแตกตื่นที่เห็นตำรวจบุกเข้ามาจับสืบนายทำเอาวุ่นวายกันไปทั้งเกาะ แต่สุดท้ายกลับพบว่าเป็นเพียงแขนปลอมเท่านั้น ฉะนั้นในครั้งนี้นะเขาต้องพิสูจน์ให้แน่ใจเสียก่อนว่าสิ่งที่อยู่ภายในถุงทะเลใบนี้คือศพจริงๆ

“เปิดดูข้างในก่อน เผื่อมีใครเล่นตลก ก่อกรวนรีสอร์ตของเราแบบคราวที่แล้ว” จอมภพลั้ง

“จะดีหรือครับ ผมมองจากตรงนี้น่าจะเป็นศพจริงๆ นะครับ ไม่ใช่ของปลอมแบบคราวก่อนหรอก” ลุงสายออกความเห็น

“คราวก่อนทุกคนก็พูดแบบนี้ แล้วยังไง กลายเป็นศพเส้นจิ้น หลอกเราให้วุ่นวายไปหมด”

“จะเปิดดูแน่นะครับ”

“เออ เปิด” เจ้าของรีสอร์ตหนุ่มยืนยัน

“เอาจริงหรือครับ” ฉัตรถามบ้าง

“บอกว่ให้เปิด”

“จะดีหรือครับ” คราวนี้เป็นคนงานอีกคนที่ยืนอยู่ห่างๆ

“ถ้าถามอีกครั้ง พวกนายเตรียมหางานใหม่ได้เลย เปิด!”

คนงานห้าคนมองหน้ากันไปมา เกียวกัันว่าใครจะเป็นคนรับโชคใหญ่ในครั้งนี้นะ แต่ไม่มีมีใครกล้าถามอะไรขึ้นมาอีก เพราะยังไม่อยากตกงาน

จอมภพกลอกตามองด้านบน ถอนใจหนัก ก่อนตัดสินใจแทน

“ไม่ต้องเถียงกัน ใครอยู่ใกล้ทุ่งทะเลมากที่สุด คนนั้นเป็นคนเปิด”

ราวกับนัดกันไว้ คนงานห้าคนถอยหลังออกจากทุ่งทะเลคนละสองก้าวอย่างพร้อมเพรียง กลายเป็นจอมภพที่ยืนอยู่ใกล้ทุ่งทะเลมากที่สุด

ลุงสายสะกิดหลังเขาเบาๆ บอกเสียงลั่น “ตอนนี้คุณจิวอยู่ใกล้ที่สุด เปิดเลยครับ จะรู้กันไปเลยว่าของจริงหรือของปลอม”

จอมภพหันมองรอบตัว เกาหัวแกรกๆ ก่อนจะหันไปหาผู้ใช้คดีที่จะมารับโซ่รวมกันกับเขา

“ฉัตร มาช่วยฉันเปิดทุ่งนี้”

ฉัตรที่เพิ่งถูกโซ่ใหญ่หล่นทับสะตุงโฮยง ก่อนจะท่าทำเหมือนจะเป็นลม แต่ก็ไม่กล้าขัดคำสั่ง คนงานหนุ่มยอมรับคำสั่งเสียงลั่นๆ ชัดกับรูปร่างสูงใหญ่กล้ำเป็นมัดโดยสิ้นเชิง

“ตะ...ตะ...ได้ครับคุณจิว”

จอมภพเดินไปนั่งลงข้างๆ ทุ่งทะเล ค่อยๆ ดึงเชือกที่ปากทุ่งทะเลให้อ้ากว้างออกจนสุด โดยมีฉัตรหลับตาปีในขณะที่จะช่วยเจ้านายประคองปากทุ่งอีกด้าน

ทันทีที่ปากทุ่งถูกเปิดออก ขึ้นส่วนคล้ายอวัยวะของมนุษย์ก็ทะลักออกมาจากทุ่ง พร้อมด้วยกลิ่นเหม็นชวนคลื่นไส้ อดีตมนุษย์ในทุ่งทะเลใบนี้ไม่ได้มาแบบเป็นร่างกายครบสามสิบสอง แต่ถูกสับเป็นชิ้นๆ ราวกับเปิดยางในร้านสุกี้เจ้าดัง

คนงานที่มุงอยู่แตกฮือออกไปคนละทิศละทาง โดยเฉพาะลุงสายที่แม้จะตัวเล็กและขาสั้นเหมือนมะขามข้อเดียว แต่กลับสับขาวิ่งได้เร็วกว่า เป็นแชมป์กรีฑาระดับโลก เผลอแป็บเดียวก็วิ่งไปถึงท่าเรือซึ่งอยู่ห่างออกไปเกือบยี่สิบเมตร ก่อนที่ชายสูงวัยจะหันกลับมามองเหมือนเพิ่งได้สติ จอมภพคาดว่าถ้าวัยได้สติช้ากว่านี้อีกนิด แกอาจจะขับเรือออกไปจากเกาะแล้วก็เป็นได้

เจ้าของรีสอร์ทหนุ่มเดินวนรอบขึ้นส่วนอวัยวะแล้วพิจารณา
 ชาติแล้วว่าคุณอดีตนุสยในถุงเป็นศพของจริงแน่นอน ไม่ใช่ศพ
 เล็นจิ้น ไม่ใช่แขนยางคุณภาพสูงที่ทำมาเพื่อเลียนแบบอย่างที่ดีในตอนแรก
 แต่เป็นศพ...ศพจริงๆ

คนงานค่อยๆ เดินกลับมางูรอบๆ ศพรวมทั้งลูงสายด้วย
 “เอาใจต่อดิครับ” ลูงสายถามด้วยสีหน้าพะอืดพะอม
 “ต้องแจ้งความแล้วละ” จอมภพตัดสินใจ “ลูงสายกับฉัตรเฝ้าทุ่งทะเล
 อยู่ตรงนี้ อย่าไปไหนนะ แล้วก็อย่าให้ใครเข้ามาแตะต้องด้วย กันแขกที่มา
 พักให้อยู่ห่างจากบริเวณนี้ให้มากที่สุด ผมจะไปโทร. แจ้งตำรวจก่อน”
 ลูงสายยิ้มแหย “ให้ผมโทร. แจ้งตำรวจให้ดีไหมครับ แล้วคุณจิวมา
 เฝ้าทุ่งทะเลแทนผม”

“อย่าไปอดไปหน่อยเลยนะลูง”
 “ไม่ได้ไปอดครับ แค่อัล”
 จอมภพหันไปหาฉัตร “นายไม่กลัวศพใช่ไหม”
 “ไม่กลัวครับ แค่อัล” ฉัตรตอบเบาๆ
 “งั้นก็ตามใจ ลูงสายกับฉัตรไปทำงานอื่นได้ ผมจะให้คนอื่นมาเฝ้าให้
 ก่อน แต่ถ้าตำรวจมาถึงช้า ต้องมีคนเฝ้าตอนกลางคืน ผมคงต้องให้ลูงสาย
 กับฉัตรมาเฝ้านะ ให้คนอื่นพักบ้าง”

ลูงสายกลืนน้ำลายดังเอือก ฉัตรตาเหลือก ประสานเสียงแข่งกันทันที
 “งั้นผมเฝ้าตอนนี้อย่างดีกว่าครับ ไม่ต้องรอถึงกลางคืน”

จอมภพกระตุกยิ้มมุมปาก “ตามใจ ผมให้เลิกแล้วนะ งั้นลูงสาย
 เฝ้ากับฉัตร คนงานคนอื่นกลับไปทำงานได้ เอาตามนี้”

“ครับ” ลูงสายรับคำ พลังประคองฉัตรที่ใกล้จะเป็นลมให้หึ่งลงบน
 หาดทราย บ่นพึมพำกับตัวเอง “ให้เลิกแบบนี้ ไม่ต้องให้ก็ได้”

หลังจากแจ้งความไม่นาน เจ้าหน้าที่ตำรวจนำทีมโดยนายตำรวจหนุ่มหน้าตาคมเข้ม ผิวสีแทนก็มาถึงรีสอร์ทเห็นดาวเคียงเดือน ทันทีที่มาถึงเขาก็ตรงเข้ามาแนะนำตัวกับจอมภพ

“สวัสดีครับ ผมคือ ร้อยตำรวจเอกชายชาติ อาชาไนย ครับ”

“สวัสดีครับผู้กอง ผมชื่อ จอมภพ ลิว เป็นเจ้าของรีสอร์ทแห่งนี้ ผู้กองจะไปจุดจุดที่พบงูทะเลเลยไหมครับ”

เจ้าของรีสอร์ทหนุ่มเลี้ยงที่จะใช้คำว่าศพเพื่อให้คนรอบข้างตระหนก เพราะตอนนี้เป็นเวลาสิบโมง แหกที่พักทยอยมารับประทานอาหารและทำกิจกรรมส่วนตัวกันบ้างแล้ว

“ดีครับ รีบกว่าคุณจอมภพนำไปเลยครับ”

จอมภพนำผู้กองหนุ่มและทีมสืบสวนไปยังจุดที่พบงูทะเล นึกภาพนาไมให้ผู้กองหนุ่มเอาเทปสี่เหลี่ยมแบบในหนังสือสวนสอบสวนมาขึ้นพื้นที่บริเวณที่เกิดเหตุ ไม่อย่างนั้นรีสอร์ทของเขาจะวุ่นวายเป็นแน่ ผู้ชายสายบิชอบอย่างจอมภพเกลียดความวุ่นวายเป็นที่สุด

เมื่อไปถึงก็เห็นลุงสายและฉัตรยืนเฝ้าอยู่ คนงานสูงวัยกว่าหน้าซีดหน้าเขียว ส่วนคนงานหนุ่มกล้ำไถถือหลอดยาดมจ่ออยู่ใต้จมูก

“ตำรวจมาแล้วหรือครับคุณจิ๋ว” ลุงสายถามเสียงยินดี

“อืม ลุงสายกับฉัตรไปได้แล้ว”

เมื่อได้ยินคำอนุญาต คนงานทั้งสองก็ตั้งท่าจะผ่นออกไปจากบริเวณนั้นอย่างรวดเร็ว ทิ้งให้เจ้าของรีสอร์ทอยู่กับเจ้าหน้าที่ตำรวจตามลำพัง แต่เสียงของนายตำรวจหนุ่มก็ดับฝันคนงานทั้งคู่

“เดี๋ยวก่อนครับ ผมขอสอบถามนิดหนึ่ง ว่าใครเป็นคนเจองูทะเลนี้คนแรกครับ ผมอยากคุยด้วยก่อนไป”

ลุงสายตาเหลือก มองทะเลเหมือนเห็นมัจจุรากำลังขี้อีเจ็ตสกีมาหา อ้าปากแต่พูดอะไรไม่ออกสักคำ ส่วนฉัตรมีท่าทีลิงโลดอย่างเห็นได้ชัด รีบบอกเสียงดังฟังชัด

“ลุงสายเป็นคนเดินมาเจอครับคุณตำรวจ ผมมาที่หลัง”

“จ้ะนั้ตรไปทำงานได้ ลุงสายอยู่คุยกับผู้กองก่อนนะ” จอมภพลั้ง

ผู้กองชายชาติใช้เวลาเพียงไม่นานในการเก็บหลักฐานที่น่าสงสัยกลับไปตรวจสอบ จากนั้นจึงสอบถามเหตุการณ์และรายละเอียดปลีกย่อยจากลุงสาย ส่วนเจ้าหน้าที่ตำรวจคนอื่นก็ช่วยกันนำถุงทะเลและคุณอดิทมุนษย์ออกจากบริเวณหาดทรายเพื่อนำกลับไปชันสูตรต่อไป

เมื่อได้ข้อมูลเป็นที่น่าพอใจ นายตำรวจหนุ่มจึงหันมาสรุปคร่าวๆ กับจอมภพ

“ผมคาดว่าผู้เสียชีวิตน่าจะเป็นคนในพื้นที่ เป็นชาวประมงหรือไม่ก็คนงาน อาจมีเรื่องขัดแย้งหรือบาดหมางกัน จนกระทั่งลงมือฆ่า แล้วก็นำศพใส่ลงในถุงทิ้งลงทะเล ศพเน่าเปื่อยพอสมควร น่าจะเสียชีวิตมานานแล้วครับ แต่ทางเราต้องตรวจสอบอย่างละเอียดอีกทีถึงจะให้ข้อมูลที่ถูกต้องได้มากกว่านี้”

“คนร้ายต้องมีใจคอโหดเหี้ยมน่าดูนะครับผู้กอง ลับเป็นชิ้นๆ อย่างกับเบ็ดยางแบบนี้ มีคนปกติที่ไหนเขาทำกัน” จอมภพส่ายหัว

“อาจทำลงไปเพราะต้องการอำพรางศพก็ได้ครับ ถ้าทิ้งให้ลอยตุ๊บป่องๆ มาทั้งตัว คงจะมีชาวประมงเจอก่อนหน้านี้แล้ว แต่พออยู่ในถุงทะเลแบบนี้เลยไม่มีคนสนใจ ลอยแท่งเต็งเนิ่นนานจนเน่าเปื่อยได้อย่างที่เห็นนี่แหละครับ ปานนี้คนร้ายคงหนีไปได้ไกลแล้ว”

“ถ้าคนร้ายนึกคิดเสียหน่อย น่าจะเอาลูกตุ้มเหล็กหรืออะไรที่มีน้ำหนักใส่ลงไปด้วยนะครับ ถุงจะได้จมอยู่ใต้ทะเลตลอดกาล เท่านี้ก็ไม่มีใครเจอแล้ว” เจ้าของรีสอร์ทเอ่ยเสียงเหินห่าง

ผู้กองหนุ่มคลี่ยิ้ม “อย่าเลยครับ อย่าฉลาดไปกว่านี้เลย เอาแบบนี้แหละ ไม่ต้องซับซ้อนซ่อนเงื่อนนัก เราจะได้เจอกับเขาเร็วขึ้น”

จอมภพคิดถึง ‘เขา’ แล้วพยักหน้า “ก็จริงครับ อย่างน้อยญาติของเขาจะได้รู้ข่าวและทำบุญให้ตามประเพณี”

“ผมก็คิดอย่างนั้นครับ” ผู้กองชายชาติพยักหน้ารับ “แต่ตอนประกอบร่างอาจจะยากหน่อย”

“นั่นสินะครับ ชิ้นส่วนในถุงนั้นมีครบสามสิบสองหรือเปล่าก็ไม่รู้”

“คงไม่ครบหรอกครับ อาจมีหล่นหายไปบ้าง” ผู้กองหนุ่มตอบ

ลุงสายมองหน้าจอมภพกับผู้กองหนุ่มสลับกันไปมา ยิ่งเห็นทั้งคู่พูดคุยเกี่ยวกับการฆ่าที่ศพได้อย่างธรรมดาสามัญ เหมือนกับถามว่าจะชื้อน้ำเต้าหู้ได้ที่ไหนแล้ว ก็อดไม่ได้ที่จะกลืนน้ำลาย

ชายสูงวัยรู้ว่าจอมภพเจ้านายของตนนั้นมีทักษะการวางแผนเป็นเลิศ หรือจะพูดให้ถูกก็คือจอมภพไม่เคยยินดียินร้ายกับอะไรสักอย่าง ไม่สนใจไม่ตื่นเต้น เฉยๆ ซาๆ เพียงแต่ลุงสายไม่คิดว่าจอมภพจะเฉื่อยชาถึงเพียงนี้

จอมภพเดินนำผู้กองชายชาติและทีมสอบสวนมาที่หน้าห้องอาหารหุของริสอร์ท แล้วเอ่ยถาม

“นี่ผู้กองกับเจ้าหน้าที่คนอื่นกินข้าวเข้ามาหรือยังครับ หิวไหม”

ผู้กองหนุ่มยิ้มเขิน “แหม จะว่าไปผมก็หิวนิดๆ อยู่เหมือนกันครับ เมื่อเช้านี้ก่อนจะมาที่นี่ ดื่มน้ำกาแฟแก้วเดียว ไข่ลวกหนึ่งฟอง แซนวิชอีกสองสามชิ้น แล้วก็ผลไม้นิดหน่อยเท่านั้น ยังไม่ค่อยอยู่ท้องเลย”

“งั้นเดี๋ยวเชิญที่ห้องอาหารก่อนนะครับ อยากกินอะไรเป็นพิเศษไหมครับ เดี่ยวผมสั่งให้พ่อครัวทำให้” เจ้าของริสอร์ทชวน

ผู้กองหนุ่มนิ่งๆ “มีเบ็ดอย่างไหมครับ เมื่อก็ได้ยินคุณจอมภพพูดถึงเบ็ดย่างแล้วอยากกินขึ้นมาทันที”

“น่าจะม่ครับ เพราะเรามีเช็กชั้นอาหารจีนด้วย เอาเบ็ดย่างนะครับ เดี่ยวผมร่วมวงด้วย หิวพอดี ยังไม่ได้กินอะไรเลยตั้งแต่เช้า”

“เยี่ยมไปเลยครับคุณจอมภพ อ้อ เบ็ดนะ อย่าลืมนับเป็นชิ้นพอดีคำด้วยนะครับ กินกับข้าวสวยร้อนๆ อร่อยเหาะได้เลย”

“ไม่มีปัญหาครับผู้กอง”

ลุงสายที่ยืนฟังบทสนทนาอยู่ด้านหลังกลืนน้ำลายเป็นครั้งที่ร้อย แต่พยายามเก็บอาการ...ให้ตายเถอะ มนุษย์สองคนนี้นอกจากจะพูดคุยเกี่ยวกับการฆ่าหั่นศพได้เหมือนคุยเรื่องดินฟ้าอากาศแล้ว ทั้งคู่ยังสามารถกินอาหารที่ถูกสับเป็นชิ้นๆ ได้อย่างหน้าตาเฉย

“ลุงสาย หิวยัง กินเบ็ดด้วยกันไหม” จอมภพชวนอย่างมีน้ำใจ
 คนงานสูงวัยตาเหลือก สายหน้าพัลวัน เพราะภาพศพในถุงทะเลยังติดตา

“ไม่รับกวนละครับคุณจิว ตามสบายเถอะ ผมขอตัวไปทำงานก่อนนะครับ ยังมีห้วงยางต้องปะอีก”

“อ้าวเธอ งั้นก็ตามใจลุง ไปทำงานเถอะ” จอมภพอนุญาต
 ไม่รอให้ใครพูดอะไรอีก ลุงสายรีบแผ่นออกไปจากบริเวณนั้นทันที
 จอมภพไม่สนใจคนงานสูงวัยอีก เขาพาผู้กองชายชาติและเจ้าหน้าที่ตำรวจอีกสามนายเข้าไปนั่งในห้องอาหาร สั่งอาหารตามที่ยากกิน แล้วจึงชวนคุย

“แล้วผู้กองจะใช้เวลาในการตรวจพิสูจน์ หรือต้องเข้ามาเก็บหลักฐานที่รีสอร์ทอีกหลายวันไหมครับ”

“น่าจะไม่เกินหนึ่งสัปดาห์ คุณจอมภพมีอะไรไม่สะดวกหรือเปล่าครับ” ตำรวจหนุ่มจิบน้ำเย็นที่บริการเพิ่งนำมาเสิร์ฟ แล้วถามตรงๆ

“พอดีที่รีสอร์ทของผมกำลังจะมีการจัดงานแฟชันโชว์ของบริษัทดีฟาร์มาซีในอีกหนึ่งสัปดาห์ข้างหน้า เลยอยากให้ทุกอย่างเรียบร้อยก่อนจะถึงวันนั้นครับ”

ผู้กองชายชาติตาโต “โอ บริษัทฯชื่อดังเลยนี่ครับ”

“ใช่ครับ เหมาทั้งเกาะ จงที่พักรูทห้องเป็นเวลาสี่วันสามคืน” จอมภพอธิบาย “พูดตามตรงก็คือ ผมไม่อยากจะให้มีเจ้าหน้าที่ตำรวจเข้ามาเดินไปเดินมาเพื่อเก็บหลักฐานอะไรในช่วงนั้นครับ”

“ผมเข้าใจ ผมจะรีบจัดการเรื่องนี้ให้เร็วที่สุดครับ แต่คุณจอมภพก็

ต้องเข้าใจว่าผมต้องรัดกุมด้วย หากจำเป็นจะต้องหาหลักฐานเพิ่มเติม ผมจะให้ลูกน้องแต่งนอกเครื่องแบบมาครับ”

“ขอบคุณครับ”

ผู้กองชายชาติเยี่ยมหวานอีกครั้ง ส่งให้ใบหน้าคมเข้มน้ำมองขึ้นอีกหลายเท่าตัว ขนาดจอมภพเป็นผู้ชายแท้ๆ ยังอดมองไม่ได้

ชายหนุ่มนี้ก็อีกจนผู้กองหนุ่มตรงหน้าไม่น้อย ผิวเป็นสีแทนสวยตามธรรมชาติ ไม่เหมือนเขาซึ่งมีผิวขาวตามเชื้อชาติของพ่อซึ่งเป็นคนจีนฮ่องกง ทำให้ต้องหมั่นอาบแดดเพื่อให้ผิวเป็นสีแทนจนมะเร็งผิวหนังเริ่มจะถามหา แต่ผู้ชายสายบิชอบอย่างเขาไม่ห่วงกับเรื่องแค่นี้

“ผมจะจัดการเรื่องนี้ให้เร็วที่สุด และจะรีบส่งข่าวให้คุณจอมภพทราบด้วยนะครับ ขอบคุณที่ให้ความร่วมมือกับทางตำรวจ”

“ยินดีครับ”

เมื่ออิมโหม่จากเปิดอย่างจวนใหญ่และอาหารอื่นอีกสามอย่าง ผู้กองชายชาติและคณะก็เดินทางกลับ จอมภพจึงสั่งให้คนงานและพนักงานทำความสะอาดเข้าเคลียร์พื้นที่บริเวณหาดทรายของรีสอร์ททันที

จากนั้นเพียงสามวัน ผู้กองชายชาติก็โทร. มาแจ้งความคืบหน้าเกี่ยวกับศพในถุงทะเลให้จอมภพได้รู้

ถึงศพจะเน่าเปื่อยจนแทบตรวจหาอะไรไม่ได้ แต่โชคดีที่มีชิ้นส่วนเท้าซึ่งอยู่ในรองเท้าบูตยังพอหาร่องรอยได้ และผลชันสูตรหาตัวบุคคลดังกล่าวไม่น่าจะเป็นชาวประมงหรือคนในพื้นที่อย่างที่คาดเดา เพราะตรวจพบฝุ่นดินจากชอกเล็บเท้าของศพ และดินดังกล่าวไม่สามารถพบได้ทางภาคตะวันออกของไทย จึงคาดว่าศพน่าจะมาจากที่อื่น

จอมภพฟังแต่ไม่ได้สนใจมากมายนัก เขาเอ่ยขอบคุณผู้กองหนุ่มก่อนจะวางสาย และหันมาจดจ่อกับการเตรียมเวทีกลางลานหินสำหรับงานเดินแฟชั่นโชว์ที่กำลังจะเกิดขึ้น

อีกไม่กี่วันแขกจากดีฟาร์มาซึกี้จะมาถึงแล้ว เขาต้องการให้ทุกอย่าง
เป็นระเบียบเรียบร้อยมากที่สุด

หนุ่มสายซิลตัวพ่ออย่างจอมภพคิดว่าเขาคงไม่มีโอกาสได้ประสบ
พบพัตร์กับสิ่งที (เคย) มีชีวิตที่เรียกว่าศพเป็นครั้งที่สองเป็นแน่

๒

แก้วกานดาหิบบชุตว่ายน้ำสื่อน้ำเงินเข้มแบบสปอร์ตใส่ลงในกระเป๋
เป็เป็นครั้งสุดท้าย หญิงสาวเพิ่งเสร็จจากงานเดินแฟชั่นโชว์ที่ห้างสรรพสินค้า
ชื่อดังใจกลางเมืองเมื่อคืน ยังไม่ทันได้พักก็ต้องเดินทางไปยังรีสอร์ทที่
จังหวัดระยองเพื่อเดินแบบอีกงานหนึ่ง

หญิงสาวเดินออกจากคอนโดหรูหราชองตนเองเพื่อเรียกแท็กซี่ แล้ว
ก็เลี้ยวไปเห็นมอเตอร์ไซค์บิ๊กไบค์สีดำสนิทจอดรออยู่

ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าใคร...

“ขึ้นมา เดี่ยวไปส่ง” ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่สวมหมวกกันน็อกเรียก

“ขอบใจนะ” แก้วกานดาตอบรับง่าย ๆ แล้วเหวี่ยงขาเรียวยาวขึ้น
คร่อมมอเตอร์ไซค์คันโตอย่างทะมัดทะแมง เป้ใบใหญ่บนหลังไม่ได้เป็น
อุปสรรคสำหรับเธอเลยสักนิด

หนุ่มบิ๊กไบค์ส่งหมวกกันน็อกอีกใบหนึ่งให้ ถามสั้นๆ “วันนี้ไปไหน”

“สัปดาห์แล้วไม่ใช่เหรอ ไม่อย่างนั้นคงไม่มานั่งเก็กรอหน้าคอนโด
แบบนี้หรอก”

คนนั่งเก็กรอหน้าคอนโดหัวเราะอารมณ์ดี “รู้ว่าจะต้องไปกีโฌ แต่
ยังไม่รู้ว่าจะไปที่ไหน”

“นัดขึ้นรถตู้กับพวกเพื่อนนางแบบที่ตึกเอเจนซีของพีเพอร์ประกาย”
นางแบบสาวบอก

“หือ...เพอร์ประกายเป็นแม่งานในการจัดแฟชั่นโชว์คราวนี้หรือ”
“ใช่”

“แล้วนางแบบที่ไม่มีใครจ้าง”

“เท่าที่ฉันรู้ จากเอเจนซีเดียวกับฉันก็มีรัตติมา ทอรั้ง นาตาลิ แล้ว
ยังมีนางแบบจากเอเจนซีอื่นอีกสามสี่คน พวกแก๊งผีเสื้อราตรี”

เสียงหัวเราะในลำคอเบาๆ ดังมาจากเจ้าของมอเตอร์ไซด์คันโต

“ว้าว มีแต่นางแบบดังๆ นะ ทำทางจะงานข้างจริงๆ อ้อ ลืมไป คน
ที่นั่งซ้อนท้ายอยู่นี้ก็นางแบบโคตรดังอีกคนหนึ่งเหมือนกัน”

แก้วกานดาซอกที่แซนคนซีไม่เบานัก “เจียบเถอะน่า คงดังอีกไม่นาน
หรอก แล้วนางแบบคนนี้ก็จาลางการไปตลอดกาล”

“ไถ่แล้วเหวอ” หนู่มบักไบค์ถามสั้นๆ ไม่ขยายความว่าหมายถึง
อะไร

“อืม” แก้วกานดาตอบสั้นยิ่งกว่า

“ดี เราสองคนจะได้กลับมาเป็นเหมือนเดิมลัทธิ ไม่มีเธอ ฉันเหงาๆ
เหมือนกัน”

“ไม่มีใครชวนทะเลาะนะสิ”

“ใครบอก ฉันคิดถึงเธอทุกลมหายใจเข้าออกต่างหาก”

“อย่ามัวแต่พูดเลย รีบไปได้แล้ว”

“โอเค เกาะแน่นๆ นะจะคนสวย พี่จะชิงแล้วนะ ไม่รู้ว่านางแบบ
ชื่อดังแถมยังเซ็กซี่ตัวเม้อย่างเลมอนจะซ้อนมอเตอร์ไซด์เป็นไหม ระวัง
จะหล่นลงไปนะ”

“เดี๋ยวเถอะไ้บัก!”

‘ไอ้ปึก’ หัวเราะเสียงดัง ก่อนจะเร่งเครื่องมอเตอร์ไซค์ออกไปด้วยความรวดเร็ว

ท่าเรือของรีสอร์ทเห็นดาวเคียงเดือนเป็นสีขาวสะอาดตาแทบทั้งหมด บ้ายบอกทำด้วยไม้ทาสีขาว แถมยังฉลุไม้เป็นลวดลายกระจุกกระจิม ม้านั่งสีขาวตัวยาววางไว้ใกล้กับจุดลงเรือมีนกทำจากไม้ตัวจิ๋วเกาะบนคอนประดับอยู่ แถมยังมีหมอนอิงสีฟ้าอ่อนไล่สีไปจนถึงฟ้าเข้มขลิบด้วยลูกไม้สีขาววางเรียงสีกันดูน่ารัก ใกล้กันนั้นมีชิงช้าไม้ผูกไว้กับเพดานให้นั่งเล่น ถัดไปเล็กน้อยเป็นกระถางดอกไม้หลากสีสลับเพิ่มความสดใส เรียกว่ารีสอร์ทแห่งนี้สวยงามและพิถีพิถันตั้งแต่ท่าเรือเลยทีเดียว

รถตู้ที่แก้วกานดาและเพื่อนนางแบบโดยสารมาถึงก่อนเวลา เหล่านางแบบสาวจึงถ่ายภาพตนเองกับท่าเรือระหว่างรอเรือมารับ เพราะการตกแต่งที่ดูโดดเด่นและหรูหรามากกว่าท่าเรือรอบข้างทั้งหมด

แก้วกานดาถ่ายรูปกับนาตาลี่ซึ่งเป็นเพื่อนนางแบบพอเป็นพิธี ก่อนเดินสำรวจไปรอบบริเวณ ดูจากการตกแต่งท่าเรือแล้ว นางแบบสาวคาดเดาเอาเองว่าเจ้าของรีสอร์ทแห่งนี้คงเป็นคนที่อบอุ่นเหมือนแสงแดดอ่อนยามเช้า มีรอยยิ้มละมุนละไมเหมือนฟองคลื่น แถมยังใจยังดีเหมือนนางฟ้า

จู่ๆ แก้วกานดาก็อดนึกถึงเจ้าของรีสอร์ทอีกคนที่เธอรู้จักขึ้นมาไม่ได้ ผู้ชายกวนประสาทและขวางโลกที่เธอไม่มีวันลืม

จอมภพ ลีว!

เรื่องของเรื่องมันเริ่มจากเพื่อนรักของเธอ วาริสา ที่แต่งงานไปกับทายาทเจ้าของโรงแรมระดับห้าดาวอย่าง ลายเมฆ อารีลักษณ์ ส่วนจอมภพนั้นเป็นเพื่อนกลุ่มเดียวกับลายเมฆ หญิงสาวจึงได้รู้จักอีกท่านนี้ด้วย ลำพังแค่เป็นเพื่อนกลุ่มเดียวกับสามเพื่อนรักของเธอ มันก็ไม่เท่าไรหรอก ถ้าชายหนุ่มไม่เผลอเป็นตุเป็นตะว่าเธอเป็นทอม หาวาเธอเป็นคู่รักของวาริสา แถมยังวางแผนให้ลายเมฆแย่งวาริสาจากเธออีก บ้ายบอที่สุด

แต่ที่เลวร้ายที่สุดในสามโลกก็คือ อีตานั่นเคยเอาปากเน่าๆ มาจูบเธอถึงสองครั้ง คิดแล้วขยะแขยงชะมัด

ครั้งแรกนั้นถือเป็นอุบัติเหตุ เกิดขึ้นที่ร้านอาหาร เป็นการหอมแก้มโดยบังเอิญ หญิงสาวยังพอทำได้ และเธอก็ได้ชกหน้าหมอนั้นเพื่อชำระแค้นไปแล้ว ถือว่าหายกันไป

แต่ครั้งที่สองนี่สิ มันเลวร้ายมากกว่าฟันร้ายเลยทีเดียว

แก้วกานดาอย่างจำได้ดี ในงานเลี้ยงฉลองแต่งงานของวาริสากับลายเมฆ เพื่อนของเจ้าสาวที่ยังไม่ได้แต่งงานมายืนออกันที่หน้าเวทีเพื่อรอรับช่อดอกไม้ของเจ้าสาว แม้นางแบบสาวจะยังไม่มีคนรักแต่ก็ไปยืนรอรับดอกไม้ด้วยเพื่อเป็นสีสันของงาน

สาบานได้ว่าเธอไม่ได้อยากจะได้ช่อดอกไม้ของเจ้าสาวเพื่อจะได้แต่งงานคนต่อไปอย่างที่ใครเชื่อกันสักนิดเดียว

ท่ามกลางผู้หญิงในชุดราตรีสีหวานนับสิบคน จอมภพก็เดินแทรกเข้ามากลางวงสาวๆ ด้วยใบหน้าเรียบเฉย แถมยังปักหลักอยู่อย่างนั้นไม่ไปไหนช่างเหมือนก้อนหินมาแหว่งในดงดอกไม้มานานาพรรณเหลือเกิน

แก้วกานดาขยับออกห่างก้อนหินมาแหว่งอันไม่พึงประสงค์ แล้วหันไปสนใจพิธีกรและคู่บ่าวสาวบนเวที รูๆ จอมภพก็สาวเท้าเข้ามายืนข้างเธอก่อนจะกระซิบบอกว่า

‘ออกไป’

‘อะไรนะ’ แก้วกานดาถามซ้ำเพราะคิดว่าฟังผิด

‘ผมบอกให้คุณออกไปจากตรงนี้ ทอมอย่างคุณจะไม่เอาดอกไม้ของเจ้าสาวไปทำไมให้เสียของ ไปยืนชดหูฉลามน้ำแดง หรือตะน่องโก๋ตรงมุมห้องน่าจะเหมาะกว่า อย่ามายืนแย่งดอกไม้กับสาวๆ สวยๆ คนอื่นเลย’

นางแบบสาวมองเขาตาวาว กัดฟันกรอด ‘ฉันจะไม่เอาดอกไม้ไปทำอะไร มันก็เรื่องของฉัน ไม่ใช่เรื่องของคุณ ขาของฉัน ฉันจะยืนตรงไหนก็ได้’

‘ดอกไม้เจ้าสาวมันไม่เหมาะกับทอม เพราะทอมไม่แต่งงาน’

‘นี่คุณยังปักใจเชื่อว่าฉันเป็นทอมมอยู่อีกหรือ’

‘แล้วไม่ใช่หรือ’

‘ไม่ใช่’

‘ไม่ใช่’ จอมภพตอบหน้าตาย ‘ผมดูออกนะ ว่าคุณเข้ามาในในวง
ผู้หญิงแบบนี้เพราะต้องการหาเซกษาเลยกับสาวสวยมากกว่า’

‘ฉันเป็นนางแบบนะคุณจิว ฉันทำงานคลุกคลีอยู่กับผู้หญิงสวยกว่านี้
ตั้งมากมาย แล้วผู้หญิงกลุ่มนี้ฉันก็รู้จักเกือบทุกคน’

‘อ้อ ที่แท้เป็นนางแบบเพราะอยากใกล้ชิดคนสวยสินะ’

หญิงสาวอ้าปากค้าง ‘จะบ้าหรือคุณ ทำไมถึงคิดอะไรไปทางเดียวกับ
หน้าตาอย่างนี้ละ ไม่หล่อแล้วยังจิตใจสกปรกอีก’

‘ผมแค่รู้ทันคุณต่างหาก ไม่ได้จิตใจสกปรก’

‘ถ้าจิตใจสะอาด จะคิดเรื่องบ้าบอแบบนี้ออกมาได้อย่างไร’

เพราะมัวแต่เถียงกัน ทั้งสองคนจึงไม่ได้ฟังสัญญาณจากพิธีกรบน
เวทีที่กำลังเริ่มนับถอยหลังเพื่อให้เจ้าสาวโยนช่อดอกไม้

ระหว่างที่แก้วกานดากำลังชิงตาใส่จอมภพอยู่นั้น ช่อดอกไม้แสนสวย
ลอยละลือลงมาระหว่างเขากับเธอพอดี แม่นยำราวกับจับวาง นางแบบสาว
ยกมือขึ้นจะรับโดยอัตโนมัติ แต่เหมือนอีกฝ่ายจะไม่ยอมให้เธอได้ช่อดอกไม้
ไปง่ายๆ เขาพุ่งตัวเข้าขวางเอาไว้ทันที

ร่างสูงใหญ่ของจอมภพโหมเข้าหาเธอในจังหวะที่เธอเองก็ไม่ทันระวัง
ตัว ทำเอาล้มกลิ้งลงกับพื้นทั้งคู่ แกรมริมฝีปากของจอมภพยังประกบ
แนบแน่นกับริมฝีปากของเธอเหมือนละครหลังข่าวไม่มีผิด ส่วนช่อดอกไม้
เจ้าปัญหาบี๊แบนอยู่ระหว่างตัวเธอกับเขาที่นอนทับกันอยู่

ผู้หญิงที่ล้อมวงกันอยู่แตกฮือออกไป งานทั้งงานเงียบกริบ ทุก
สายตajibจ้องมายังเธอและจอมภพที่นอนจูบกันอยู่ที่พื้น และแล้ว...เสียง
โห่ ฮา วิดว้าย ดังขึ้นทั่วงาน ทุกคนต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าช่อดอกไม้
ของเจ้าสาวแผลงฤทธิ์ สองคนนี้จะต้องตกหลุมรักกัน และเป็นคู่ต่อไปที่ได้

แต่งงานกันแน่ๆ

ตอนนั้นเธอยังไม่ได้มีชื่อเสียงเท่าใดนัก ทำให้ยังไม่มีใครจำได้ แต่เรื่องราวในวันนั้นยังคงเป็นเหมือนแผลในใจ นึกถึงที่ไรเป็นต้องขณลุกทุกที เพราะอีตางจอมภพแท้ๆ ทำให้เธอขายชี้น้ำถึงขนาดนั้น

โชคดียี่ห้อรีสอร์ทที่กำลังจะไปพักไม่นานจะใช้ของจอมภพ เพราะผู้ชายนิสัยกวนอวยวะเบื่อง่วงพรรคินั้นไม่มีทางทำรีสอร์ทน่ารักและสวยหรูดูดีแบบนี้ได้แน่นอน แค่งฟุ้งชื่อรีสอร์ท ‘เห็นดาวเคียงเดือน’ ก็ล้มผัสได้ถึงความโรแมนติกของเจ้าของแล้ว

หากเป็นอีตางจอมภพ รายนั้นคงตั้งชื่อรีสอร์ทได้ห่วยบรม รีสอร์ทของนายนั้นน่าจะชื่อ ‘คลื่นลงทะเลลงทราย’ หรือไม่ก็ ‘ควายทะเลทะเลลงลม’ เป็นแน่

“เลมอน เรือมาแล้ว” เสียงเรียกของนาตาลีดึงเธอให้หลุดออกจากภวังค์อันน่าหงุดหงิด

แก้วกานดามารวมกลุ่มกับนาตาลีและเพื่อนนางแบบคนอื่นๆ รोजนเรือจากรีสอร์ทเทียบท่า จากนั้นพนักงานสามคนก็กุลีกุจอเข้ามาช่วยลำเลียงสัมภาระของทุกคนลงเรือ

“ดูเรือลีเลมอน ขนาดเรือยังเป็นสีขาาคาดด้วยสีฟ้า น้ำทะเลเลยรีสอร์ทนี้มีกิมมิกสุดๆ สวยเนอะ” นาตาลีชมเปาะ

“ใช่” แก้วกานดาเห็นด้วย “เจ้าของรีสอร์ทแห่งนี้ต้องรักรีสอร์ทของเขา มาก เห็นได้ชัดว่าใส่ใจทุกรายละเอียด”

“โชคดียี่ห้อเราได้มาเดินแบบที่นี่ เหมือนได้มาพักผ่อนด้วย”

แก้วกานดาขึ้นรถพนักงานให้มาช่วยหิ้วเบ้ของเธอ แต่พอเห็นพนักงานคนสุดท้ายชั๊ตๆ ก็ใจหายวาบ เพราะคนที่เพิ่งก้าวขึ้นมาจากรือเป็นคนสุดท้าย คนนั้นคุ่นตาอย่างบอกไม่ถูก

ดวงตาเรียวรีทางตาขึ้นเล็กน้อย หน้าตาเหมือนควายทะเลตัวสีแทน ผมย้อมเป็นสีน้ำตาลอ่อน แถมยังสวมเสื้อเซ้ตฮาวายลายต้นมะพร้าวกับ

กางเกงยีนขาสั้นแบบนี้ คงมีเพียงคนเดียวเท่านั้นที่เธอเคยรู้จัก

นี่มันอีตาจอมภพที่เธอไม่อยากเจอที่สุดนี่ โลกกลมหรือพรหมลิขิต กำลังเพี้ยน อย่างบอกนะว่าจอมภพเป็นเจ้าของรีสอร์ตสุดแสนโรแมนติค แห่งนี้?

บ๊าบอที่สุดเลย!

แก้วกานดารีบหยิบแว่นกันแดดอันใหญ่มาสวมปิดบังใบหน้า ดึงปีกหมวกเก็บให้ต่ำลง เธอไม่ยอมส่งเบ้าใบใหญ่ให้พนักงานของรีสอร์ตแต่กลับ สะพายไวนันหลัง ก่อนจะเดินก้มหน้าไปที่เรือโดยเลือกทางที่อยู่ห่างจอมภพมากที่สุด เมื่อลงเรือแล้ว นางแบบสาวก็นั่งแอบอยู่มุมหนึ่ง หันหน้ามองทะเลโดยไม่หันกลับเข้าไปในเรืออีกเลย

จอมภพรอให้คณะนางแบบลงเรือครบทุกคน จึงตรวจดูความเรียบร้อยบนเรืออีกครั้งก่อนจะเลี้ยวไปนั่งอยู่บริเวณท้ายเรือ รอให้พนักงาน ขับเรือออกจากท่า นั่งได้ยังไม่ถึงห้านาทีโรเบิร์ตก็ปรี๋เข้ามาสะกิดและชี้ให้ดูใครบางคน

“คุณจิวครับ คนนั้นไงครับ นางแบบชุดชั้นในเงือกที่เราเห็นในสืู่ป้าว”

ชายหนุ่มมองตามที่ถูกน้องชี้เพียงเสี้ยววินาที แล้วก็เลิกสนใจ ทำเพียงตอบส่งๆ “อ้อ คนนี้นะเธอ เงือกสยอง ๒๐๑๔”

โรเบิร์ตทำเสียงจิกจิกในลำคอ “สยองที่ไหนกัน ตัวจริงดูใสๆ นะครับ”

“ใส หรือ ใสย เอาดีๆ”

“ใสสิครับ สวยด้วย”

จอมภพปรายตามองคนสวยของโรเบิร์ตอีกครั้ง ครั่งนี้มองนานกว่าครั้งแรกสามวินาที ก่อนจะวิจารณ์เสียงเนิบนาบ “สวมแว่นกันแดดอันใหญ่เกินครึ่งหน้า แถมยังดึงปีกหมวกลงมาปิดขนาดนั้น ถ้ามจริงๆ นายเห็นหน้าเธอแล้วหรือ”

“ยังไม่เห็นครับ”

“เคยเห็นตัวจริงเธอมาก่อนไหม”

“ไม่เคยครับ”

“แล้วมาบอกว่าสวยได้ยังไง”

“แหม แค่หุ่นเธอก็กินขาดฟาดเรียบแล้วครับคุณจิ๋ว บอกตามตรงว่า ผมนะ...หลงในหลง”

“หลงในหลง?” คนเป็นนายทวนคำ “หลงแล้วไปไหน”

“ไม่ได้หลงไปไหนครับ หลงในหลงก็หมายถึง หลงหัวปักหัวปำนั่นแหละครับ ภาษาวัยรุ่นเขาใช้กัน ถ้าคุณจิ๋วไม่เข้าใจก็แสดงว่าแก่แล้ว” โรเบิร์ตเย้ย

“เข้าใจ ฉันเข้าใจแน่นอน ภาษาแบบนี้ฉันก็ใช้ มันจำบมาก” ชายหนุ่มรีบโอ้อวดภาษาที่คิดว่าวัยรุ่นสุดๆ คนอย่างเขาไม่มีวันยอมให้ใครมาว่าแก่แน่ๆ

พนักงานหนุ่มลูกครึ่งได้ยื่นภาษาวัยรุ่นของเขาแล้วหัวเราะลั่น “โอ๊ย คุณจิ๋ว จำนะ เขาเลิกใช้กันตั้งแต่ผมอยู่ ป. หก แล้วครับ”

“เดี๋ยวก็กลับมาฮิตใหม่ มันก็ใช้วนๆ กันอยู่อย่างนั้นแหละ” คนเป็นนายแทบค้อน

“ครับๆ อีกยี่สิบปีข้างหน้าคำนี้ต้องกลับมาฮิตอีกครั้งแน่นอน คุณจิ๋ว ค่อยเอาไว้ใช้ตอนนั้นก็ได้ล่ะครับ ลูกคุณจิ๋วน่าจะชอบ” โรเบิร์ตบอกกลัวเสียงหัวเราะ พลองทอดมองไปยังนางแบบสาวที่เขาหลงใหลอีกครั้ง ก่อนจะเพื่อ “สวยจริงๆ เลยนะครับ สวยแบบไม่ปรานีต่อหัวใจผมเลย”

จอมภพสายหน้า “เออ เอว่ะ สวยก็สวย แล้วแต่เลย รอให้เขาว่าง แล้วนายค่อยขอถ่ายรูปก็แล้วกัน จะได้เลิกเพื่อเสียที แต่ถ้าเขาอยากมีเวลาส่วนตัวก็อย่าเข้าไปรบกวนนะ อย่าลืมนะเขาเป็นแขกของเรา”

“ครับคุณจิ๋ว ผมรู้น่ะ”

“แล้วอย่าลืมนดูแลนางแบบทุกคนให้ทั่วถึงด้วยนะ ไม่ใช่เอาแต่คอยเทกแคร์นางเงือกสาวจนลืมคนอื่น แขกทุกคนสำคัญเท่าเทียมกันหมด”

“ครับ...” โรเบิร์ตตอบเสียงยานางกว่าเก่า “แล้วเย็นนี้คุณจิ๋วจะมาดูสาว ๆ ซ้อมเดินแบบกันไหมครับ กว่าคณะผู้บริหารของดีฟาร์มาซีจะมาถึงก็พรุ่งนี้ วันนี้มีเวลาวางถมเถ”

“ไปสิ”

“นั่นไง ไหนบอกไม่สนใจครับ” ลูกน้องตบเข้าผาด

จอมภพแยกเขี้ยว “ฉันไม่ได้จะไปดูนางแบบ แต่จะไปดูแลความเรียบร้อยต่างหาก”

“ไม่เอาหน้า บอกกันตรงๆ ก็ได้”

“บอกว่าไม่ใช่”

“ฮือ ไม่จริงมั้ง”

“จริงไว้ย”

โรเบิร์ตเอื้อมมือมาหยิกแก้มเจ้านายเบาๆ ด้วยความมันเขี้ยว “เถียงปากสั้นเขี้ยว น่ารักนะเราน่ะ”

จอมภพปิดมือออก ชิงตาใส่ “เดี๋ยวเถอะไอ้เบิร์ต เดี่ยวถูกถีบตกเรือ”

โรเบิร์ตขยับตัวออกห่างจากรัศมีเท้าของคนเป็นนายเพราะไม่อยากว่ายนํ้ากลับรีสอร์ต แต่ยังไม่วายส่งสายตากรูมกริมแบบคนรู้ทันมาให้ แถมยังยกมือขึ้นประกบกันทำเป็นรูปหัวใจมุ้งมึงส่งมาให้อีกต่างหาก

จอมภพสบถเบาๆ ในลำคอ แต่ก็ไม่ได้ถือสาหาความอะไรกับลูกน้องมากนัก เพราะชินนิสัยลั่นๆ ของอีกฝ่ายมาตั้งนานแล้ว เขาทำเพียงเมินใส่คนหน้าเป็น แล้วมองฟ้ามองน้ำทะเลตามลำพัง

โอ...พระเจ้าช่วยกลัวหักมุก!

ไม่สิ...เราเป็นชาวพุทธ

โอ...คุณพระศรีรัตนตรัย!

แก้วกานดาอุทานในใจในขณะที่เหลือบมองจอมภพลอดแว่น ชนแขนของหญิงสาวลูกชู้ชู้ขึ้นเมื่อเห็นมือที่ประกบกันเป็นรูปหัวใจของชายหนุ่ม

หน้าฝรั่งที่ส่งให้เจ้าของรีสอร์ทหนุ่ม ส่วนคนได้รับก็ทำหน้าที่โกธกริ่งเงิน... สงสัยจะกลัวคนจับได้ว่าบอกรักกันกลางทะเล ไม่อายน้ำ ไม่อายฟ้า ไม่อายปลาไหม

นี่มันหักมุมยิ่งกว่าหนังฮอลลีวูดอีกเสียอีก อีตาจอมภาพทำเป็นไม่ชอบทอม รับไม่ได้ที่ผู้หญิงจะรักกัน แต่ตัวเองก็รักเพศเดียวกัน ลำเอียงชะมัด

ถ้าเป็นคู่ชายรักชายคู่อื่น หญิงสาวจะไม่รู้สึกหมั่นไส้อะไรเลย เพราะเธอเข้าใจดีว่าเรื่องของหัวใจ ใครก็ขีดเส้นจำกัดขอบเขตไม่ได้ ความรักเป็นเรื่องละเอียดอ่อน ไม่มีถูก ไม่มีผิด ไม่มีกฎเกณฑ์ตายตัวว่าความรักที่ดีหรือมีค่าจะต้องเป็นความรักระหว่างชายหญิงเท่านั้น คนสองคน...มอบความรักและความปรารถนาดีให้กันและกัน เพียงแค่นั้นโลกก็สวยงามและน่าอยู่แล้ว

นางแบบสาวทั้งภาพคู่รักไว้เบื้องหลัง หันกลับไปทอดตามองเส้นขอบฟ้าต่อ นิ่งเพลินๆ ไม่นาน เรือก็เข้าเทียบท่าของรีสอร์ทเห็นดาวเคียงเดือน

“ถึงแล้วครับคุณสาวๆ เชิญได้เลยครับ” เสียงทุ้มนุ่มของชายหนุ่มหน้าฝรั่งดังขึ้น

แก้วกานดาลงจากเรือเกือบสุดท้าย เพราะต้องการทิ้งระยะให้ห่างจากจอมภาพซึ่งกระโดดลงจากเรือเป็นคนแรก พนักงานหนุ่มหน้าฝรั่งซึ่งแนะนำตัวว่าชื่อโรเบิร์ตเดินนำคณะนางแบบไปเช็คอินที่ลิบบบี หญิงสาวรอเพียงครูก็ได้กุญแจห้องพัก

“เลมอนพักกับใคร” นาตาลิเดินหน้าตุ้มมาถาม ในเมื่อมีกุญแจห้องพักซึ่งเป็นคีย์การ์ดสีขาวยอยู่

“พักกับรัตติมา” หญิงสาวตอบ

“ดีจัง ฉันพักกับยายทอฝันจอมเยอะแ่งยุค ปวดหัวแน่นอน”

ทอฝันเป็นนางแบบหน้าใหม่ แต่วีรกรรมของเจ้าหล่อนไม่ใหม่เหมือนหน้า แม้จะเข้ามาเดินแบบได้เพียงไม่นาน ก็สร้างความวุ่นวายไว้น้อย เพราะถือว่าตนเองเป็นน้องสาวของทอรู้้ง อดีตนางแบบชื่อดังที่แต่งงานไป

กับเดชदनัยชีโอของบริษัทดีฟาร์มาซี

“เอาน่า แค่วันนี้วัน ทนเอาหน่อย” แก้วกานดาปลอบ

นาตาลีถอนใจ “ยิ่งคราวนี้เป็นงานแฟชั่นโชว์ของดีฟาร์มาซีที่สามี่พี่สาว
นางเป็นชีโอได้ด้วยแล้ว บอกได้เลยว่าฉันจะต้องมีเรื่องวุ่นวายแน่นอน อาจ
จะเรื่องมากจนถึงขั้นหย่านะ พี่ทอรัก็เหลือเกิน ไม่เคยปรามน้องเลย เอาแต่
เจียบ ยืม แล้วก็ยอมตลอด”

“เขาไม่ให้ท้ายก็ดีแล้วนะ”

“ยอมทุกอย่างแบบนี้ก็เหมือนให้ท้ายกลายๆ นั่นแหละ” นาตาลีเบ้าปาก

“เธอลองไปขอแลกห้องกับแก๊งผีเสื้อหรือยัง” แก้วกานดาหมายถึง
นางแบบจากอีกมอเดลลิงที่มาเดินแบบในงานนี้ด้วย แม้จะอยู่คนละสังกัด
แต่ด้วยความที่เจอกันตามงานแฟชั่นโชว์เป็นประจำ ทำให้สนิทกันไปโดย
ปริยาย

“ลองถามแล้ว ไม่มีใครอยากนอนกับยายทอฝันหรอก เหลือน้ำค้าง
แต่ฉันไม่สนิท และคงไม่ถามด้วย เพราะรู้คำตอบอยู่แล้ว”

“ไม่เอาน่า อย่าทำหน้าที่เยวเหมือนเห็ดตากแดดแบบนี้สิ”

“เธอแลกกับฉันไหมล่ะ” นาตาลีถาม

“ไม่” แก้วกานดาตอบทันควันแบบไร้เยื่อใย

“เห็นไหม ขนาดเธอยังไม่อยากจะอยู่กับยายนั่นเลย” นาตาลีพ้อ

แก้วกานดาหัวเราะเบาๆ “เอาน่า ถ้าไม่ไหวก็มานอนกับฉันและรัตติมา
ก็แล้วกัน นอนเบียดกันสามคน อบอุ่นดีออก”

“แล้วแม่นั่นก็ได้ครองห้องคนเดียวสบายใจเฉิบ ไม่ยุติธรรมเลย”

หญิงสาวโอบเอวเพื่อนรั้งให้เดินไปยังห้องพักร่วมกัน ในขณะที่
นาตาลียังคงบ่นเป็นหมิ่นกินฝั่งไปตลอดทาง

ลานหินกว้างถูกเนรมิตให้กลายเป็นเวทีขนาดย่อม รัญเวย์ซึ่งทอด
ยาวไปจนสุดชายหาดตกแต่งอย่างอลังการด้วยพรรณไม้ดอกไม้ประดับ

หลากลีสัน ตอนนี้เป็นรอบซ้อมเดินของเหล่านางแบบ จึงยังไม่ได้เปิดไฟให้
ตระการตาเหมือนวันจริง

พนักงานของรีสอร์ตมานั่งรอชมตัวจริงของนางแบบชื่อดังกันที่ข้าง
รันเวย์ โรเบิร์ตนั้นถือป้ายที่ทำจากกระดาษเอสี่เขียนชื่อเลมอนมาเชียร์ด้วย
ส่วนจอมภพนั่งอยู่ที่ปลายรันเวย์เพียงลำพัง

เสียงปรบมือดังขึ้นเมื่อคนที่มาเดินเปิดฟลอร์เป็นอดีตนางแบบชื่อดัง
ของวงการเมื่อหลายปีก่อน ซึ่งตอนนี้เธอเป็นภรรยาคนสวยของเดชดนัย
หรือแดเนียล ซิวโอใหญ่ของดีฟาร์มาซี จอมภพคล้อยคล้อยคล้อยคล้อยคล้อยคล้อย
น่าจะชื่อทอรั้ง ต่อจากนั้นก็ตามด้วยนางแบบต่างๆ หลายนคน บางคนเขาเคย
เห็นหน้าในโฆษณาทางโทรทัศน์ แต่นึกไม่ออกว่าชื่ออะไร

การซ้อมแฟชั่นโชว์ดำเนินไปเรื่อยๆ ไม่ได้มีอะไรน่าดึงดูดใจสำหรับ
เขาแม้แต่น้อย จนกระทั่งนางแบบคันทาคคนหนึ่งเดินออกมา

อ้อ...นางเงือกสยอง ๒๐๑๙ คนนั้นนั่นเอง

จอมภพชะเง้อมองนางแบบสาวสุดฮอตของโรเบิร์ต และเห็นได้ชัดว่า
อีกฝ่ายพยายามหลบหน้าหลบตาเขาอย่างมีพิรุณ แถมยังเป็นคนเดียวที่ใส่
แว่นกันแดดอันใหญ่ปกปิดใบหน้าอีกด้วย

“นางแบบคนนี้...เคยเห็นที่ไหนนะ ทำไมคุ้นหน้าจัง หรือจะเป็นเพื่อน
สมัยเรียน” ชายหนุ่มพึมพำกับตัวเอง ก่อนหันไปหาคนงานที่นั่งอยู่ใกล้ตัว
ที่สุดแล้วเอ่ยถาม “รู้ไหมว่านางแบบคนนี้ชื่ออะไร”

คนงานยิ้มแห้ง ส่ายหน้าทันที

“ไม่ทราบครับคุณจิว ผมดูแต่หมอลำ ไม่เคยดูแฟชั่นโชว์”

จอมภพหันไปทางโรเบิร์ต ตั้งใจจะถามชื่อนางแบบสาวจากพนักงาน
ต้อนรับหนุ่ม แต่อีกฝ่ายลุกหายไปแทบจะทันทีที่นางแบบในดวงใจเดินเสร็จ

เจ้าของรีสอร์ตหนุ่มอยากจะลุกไปถามชื่อที่แผนกต้อนรับเดี๋ยวนี้เลย
ติดๆแต่ต้องคอยดูช่วงสุดท้ายของงาน เพราะจะมีนางแบบคนหนึ่งโหนสลิง
ลงมาจากอีกฟากหนึ่งของเวที แม้ทีมงานจะใช้มืออาชีพด้านนี้โดยตรงจัดการ

เรื่องอุปกรณ์ต่างๆ เพื่อความปลอดภัย แต่ชายหนุ่มก็อยากเห็นด้วยตาตัวเองว่าทุกอย่างราบรื่น

เขาออกจากรถจอดแบบเสร็จสิ้นจึงไปที่แผนกต้อนรับ แล้วส่งสั้นๆ “ผมขอรายชื่อนางแบบที่เข้าพักทั้งหมด ตอนนี้เลย”

พนักงานต้องรับสาวตุงๆ แต่ก็ยอมพิมพ์รายชื่อออกมาให้ ชายหนุ่มกวาดตามองรายชื่อในมือ แล้วก็สะดุดอยู่ที่ชื่อนางแบบคนหนึ่ง มือหนาหยิบปากกามาวงที่ชื่อบุคคลต้องสงสัย ก่อนจะต่อโทรศัพท์หาลายเมฆเพื่อนสนิทของเขา

“ไอ้เมฆ เพื่อนสนิทของเมียนายชื่ออะไร ขอชื่อจริงนะ” จอมภพยิงคำถามใส่แบบไม่มีปี่มิชลุ่ยทันทีที่เพื่อนรักรับสาย

ปลายสายเงียบไปเหมือนกำลังตั้งสติ ก่อนจะถามกลับ

“อะไรของนายไอ้จิว จะเอาอะไรนะ”

“ชื่อจริงของเพื่อนสนิทจ๊ะจ๋า”

“อยากรู้ไปทำไม” ลายเมฆยกย่อน “นายจะไปหาเรื่องแกล้งอะไร เธออีก บอกตั้งกี่ครั้งก็หนแล้วว่าเลมอนไม่ใช่ทอม ทำไมไม่เชื่อกันบ้าง”

“ไม่ได้จะหาเรื่องแกล้ง พอดีมีคณะนางแบบมาพักที่รีสอร์ต เลยอยากรู้ว่ามีเพื่อนของจ๊ะจ๋าด้วยไหม จะได้ดูแลเทกแคร์ให้เป็นพิเศษ”

“อ้อ แล้วไป”

จอมภพได้ยินเสียงลายเมฆตะโกนถามภรรยาสาวดังลั่น

“จ๊ะจ๋าจ๊ะ เลมอนชื่อจริงว่าอะไรจ๊ะ พอดีไอ้จิวมันโทร มาถามพี่”

ลายเมฆเงียบไปพักหนึ่ง เขาไม่ได้ยินเสียงของวาริสว่าตอบมาว่าอย่างไร ได้ยินเพียงเสียงอ่อนหวานของเพื่อนรักปฏิเสธอ่อยๆ

“ไม่ใช่จ๊ะ มันไม่ได้จะแกล้งอะไรเพื่อนหนูหรอก แค่มีนางแบบไปพักที่รีสอร์ตของมัน มันเลยอยากรู้ว่าใช่เลมอนไหม ถ้าใช่จะได้ดูแลให้ แน่ใจสิจ๊ะ พี่มาร์คแน่ใจที่สุดเลย ถ้ามันแกล้งเลมอน พี่มาร์คจะไปลากคอมันจากระยองมากระเทีบบที่กรุงเทพฯ เลยจ๊ะ จ๊ะจ๋าไม่ต้องกังวลนะจ๊ะ”

จอมภพกลอกตามองด้านบนเมื่อต้องฟังเสียงลายเมฆอดออ่อน
ภรรยาสาวอีกหลายประโยค เหม็นเบื่อความรักของคนทั้งคู่เหลือเกิน

“นายจะอ่อนเมียอวดฉันอีกนานไหม ตกลงเลมอนชื่อจริงว่าอะไร”

“ชื่อแก้วกานดา” ลายเมฆตอบมาหัวงๆ น้ำเสียงไม่เหลือความหวาน
เจียนจะหยดเหมือนเมื่อครู่เลยสักนิด

ชายหนุ่มจึงชื่อที่ใช้ปากกว้างไว้ ‘แก้วกานดา อัศววงษ์’ ใช่เธอจริงๆ
ด้วย

“ว่าแล้ว ก็คิดอยู่ว่าทำไมถึงคั่นหน้าจัง”

“ตกลงใช้เลมอนเหอ” ลายเมฆถาม

“อ้อ ใช่ แค่นี้ก่อนนะ” ไม่รอให้อีกฝ่ายตอบกลับ จอมภพกดวางสาย
ทันที

ในที่สุดจอมภพก็รู้สาเหตุว่าทำไมเขาถึงคั่นหน้านางแบบสาว ทอม
หน้าสวยเพื่อนสนิทของวาริสกับนางเงือกสยอง ๒๐๑๔ เป็นคนคนเดียวที่
นี่เอง

แล้วจอมภพก็นึกถึงธิดามานแพชั่นโชว์ครั้งนี้ขึ้นมาได้ เพราะเป็นการ
จัดงานแพชั่นโชว์ที่ทะเล แพชั่นโชว์จึงเป็นการเดินแบบชุดว่ายน้ำน้ำวาบหวิว
แสนยั่วชวน

แก้วกานดากับชุดว่ายน้ำน้ำวาบหวิวเนียนะ? เขานึกภาพไม่ออกเลยว่า
ผู้หญิงคนนั้นจะยั่วชวนไปได้อย่างไร สงสัยว่าเธอจะเลือกคนผิดมา
ร่วมงานเสียแล้ว ชายหนุ่มมั่นใจเหลือเกินว่าใครได้ดูโชว์นี้จะเสื่อมสมรรถ-
ภาพไปหกเดือน

ว่าแต่...เขาควรจะไปทักทายแก้วกานดาเสียหน่อยดีกว่า ในฐานะ ‘คน
รู้จัก’ เขารับรองว่าจะดูแลไม่ให้ขาดตกบกพร่องเลยทีเดียว

“ยินดีที่ได้พบกันอีกครั้งนะแก้วกานดา”

เสียงหัวเราะที่ทักทายหลังเวทีทำเอาคนดูทักสะดุ้งเฮือก ด้วยรู้ว่า

เจ้าของเสียงเป็นใคร แก้วกานดาค่อยๆ ขยับตัวไปด้านข้างโดยที่ยังหันหลัง ตั้งใจจะหลบออกไปจากบริเวณนี้ แต่อีกฝ่ายกลับเดินมาดักเอาไว้

“จะหนีไปไหน แหม...คนรู้จักกันน่าจะทักทายกันหน่อยนะ คุณอุตส่าห์มาเยือนถึงถิ่นผม”

นางแบบสาวรีบความหาแว่นดำกับหมวกแก้ปมาสวม ดึงปีกหมวกลงมาปิดใบหน้าเสียเกือบครึ่ง แล้วค่อยๆ หันกลับไปเผชิญหน้าในแบบที่อีกฝ่ายมองเห็นแค่ปลายหาง

“คุณเป็นใครคะ ฉันไม่เคยรู้จักคุณหรอก หน้าตาแบบนี้ยังไม่เคยเห็นขอตัวก่อนนะค่ะ”

“ไม่เคยเห็นผมเลยหรือ” ชายหนุ่มเอื้อมมือมาจับต้นแขนเธอไว้

“ไม่เคยค่ะ” หญิงสาวยืนกรานกระต่ายขาเดียว บิดแขนออกจากมือใหญ่

“แน่ใจหรือ” จอมภพถามพลางโน้มใบหน้าลงมาใกล้เพื่อมองเธอชัดๆ

“แน่ใจสิคะคุณเจ้าของรีสอร์ท”

“แล้วคุณรู้ได้ยังไงว่าผมเป็นเจ้าของรีสอร์ท ถ้าไม่เคยรู้จักกันมาก่อน” ชายหนุ่มถือวิสาสะเอื้อมมือมาดึงหมวกแก้ป้อออกจากศีรษะ “เลิกเล่นละครได้แล้วเลมอน คุณเป็นนางแบบนะไม่ใช่นักแสดง”

เมื่อเห็นว่าไม่มีประโยชน์ที่จะปิดบังอีกต่อไป แก้วกานดาก็ถอนใจเฮือกใหญ่ ยกไหล่แบบเชิงๆ ก่อนจะถอดแว่นกันแดดออก แล้วทักทายด้วยน้ำเสียงที่เป็นทางการ

“สวัสดี ไปก่อนนะ”

“ใจคอจะไม่ทักทายพูดคุยกันหน่อยหรือ”

“ฉันก็สวัสดีคุณไปแล้วไงคุณจอมภพ”

“เรียกเสียเต็มยศ ไหนว่าจำกันไม่ได้”

หญิงสาวกอดอก “คนหน้าตาเหมือนควายทะเลแบบคุณมีคนเดียวแหละ ทำไมจะจำไม่ได้”

“ถ้าผมเป็นควายทะเล คุณก็เป็นเงือกสยอง ๒๐๑๙” จอมภพพูดเสียงเนิบนาบ

นางแบบสาวขมวดคิ้วหนึ่งนึก ก่อนจะคลี่ยิ้มเยาะๆ “อ้อ ดูแพชั่นโชว์เหมือนกันหรือ นึกว่าไม่สนใจเสียอีก”

“แค่ผ่านตาในสื่ूपข้าว” ชายหนุ่มบอก “ไม่ได้สนใจอะไรเป็นพิเศษ” ยังไม่ทันได้คุยอะไรกันต่อ เพื่อนนางแบบที่กำลังจะกลับไปพักผ่อนที่ห้องพักก็เข้ามาร่วมวงสนทนาด้วย

นาตาสั่งยิ้มให้จอมภพอย่างเป็นมิตร ไม่ต่างจากรัตติมาและเพื่อนนางแบบอีกสองคนที่เดินตามมา จะมีก็แต่ทอฝันที่กวาดตามองจอมภพหัวจดเท้า สายตาบ่งบอกว่า ‘คนละชั้น’

“นี่เรารู้จักกับพนักงานสุดหล่อคนนี้ด้วยหรือเลมอน ไม่เห็นแนะนำให้ฉันรู้จักบ้างเลย” นาตาสีแก้มหยอชยหนุ่มแบบที่เล่นที่จริงที่ค่อนข้างจะหนักไปทางเล่นมากกว่าจริง

“รู้จัก เขาชื่อจอมภพ เป็นเพื่อนของเพื่อนของเพื่อนของฉัน พุดง่ายๆ ก็คือเป็นเพื่อนห่างๆ แบบโคตรห่าง ห่างมากๆ ไม่ได้สนิทกันแม้แต่หน่อย” แก้วกานดาอธิบายเสียงขุ่น “อ้อ แล้วเขาไม่ได้เป็นพนักงานนะ แต่เป็นเจ้าของรีสอร์ทแห่งนี้ละ”

“ว้าว” นาตาสีตาวาว “เป็นเจ้าของรีสอร์ทด้วย สนใจรับนางแบบสาวไปช่วยดูแลกิจการไหมคะ แต่ฉันดูแลรีสอร์ทไม่เป็นนะ ถนัดแต่ดูแลหัวใจอย่างเดียว รับพิจารณาไหมคะ”

“อันนี้ก็คงต้องทดสอบความถนัดก่อนครับ” จอมภพตอบยิ้มๆ มีลูกล่อลูกชนแบบหนุ่มเจ้าเสน่ห์เต็มตัว

แก้วกานดาอ้าปากค้าง ไม่คิดไม่ฝันว่าควายทะเลไม่สนใจโลกที่เธอเคยรู้จักจะมีมุมแบบนี้อยู่ด้วย

ก็แน่ละนะ เขาทำกิจการเกี่ยวกับการบริการโดยตรง ชั่นเซิงในการเอาใจแขกน่าจะมีไม่น้อย คงไม่ใช่มนุษย์หินหรือมนุษย์ถ้ำที่อ้อๆ ตรงๆ อย่าง

ที่เข้าใจมาตลอดเป็นแน่

เมื่อทอฝันได้ยืนว่าชายหนุ่มรูปหล่อ ผิวสีแทน รูปร่างสูงใหญ่ที่ยืนอยู่ตรงหน้าไม่ได้เป็นเพียงพนักงานของรีสอร์ท แต่เป็นถึงเจ้าของรีสอร์ทหรู ที่มีเนื้อที่กินบริเวณเกือบทั้งเกาะ ท่าทีของนางแบบสาวหน้าหวานก็เปลี่ยนทันที

ทอฝันเดินอมยิ้มเอียงอายเข้ามาใกล้ ยื่นมือให้ชายหนุ่มคนเดียวในวงสนทนาจับ

“สวัสดีค่ะ ฉันชื่อทอฝันนะคะ แต่จะเรียกว่าฝันเฉยๆ ก็ได้ แล้วจะให้ฝันเรียกคุณจอมภพว่าอะไรดีคะ”

“เรียกจิวกก็ได้ครับ” จอมภพยิ้มหรือตาลงเล็กน้อย ตอบเสียงสุภาพ

แก้วกานดากลอกตาเป็นเลขแปด ที่พูดกับเธอชอบทำเสียงหัวนเหมือนมะนาวขาดปุย แถมยังพ่นยาฆ่าแมลงไม่ครบ แต่พอเจอสาวอ่อนเข้าหน่อย ไข่เสียงสองเสียงสามคุยด้วยเชียวนะ อีตานี้ไม่ธรรมดาเสียแล้ว

ทอฝันเบียดเธอออกห่าง แล้วเข้าไปยืนเคียงข้างชายหนุ่มแทน ถามเสียงหวาน

“พรุ่งนี้ตอนเช้า ฝันไม่มีคิวซ่อมเดินแบบ ไม่ทราบว่าคุณจิวกมีทริปอะไรสนุกๆ แนะนำไหมคะ ดำน้ำ ตกปลา หรือนั่งเรือเล่นรอบเกาะก็ได้”

“จะเอาเรือออกไปดำน้ำดูปะการังใกล้ๆ ก็ได้ครับ เต็มผมให้คนงานเตรียมเรือให้ ออกเรือตอนเช้าหน่อย เที่ยงค่อยกลับมากินข้าวที่รีสอร์ท”

ทอฝันยิ้มหวาน “ดีจังค่ะ ถ้าไม่รบกวน ฝันอยากให้คุณจิวกไปด้วยเลย”

“ได้สิครับ ไม่มีปัญหา”

“อู๋ น่าสนุกจัง ฉันไปด้วยได้ไหม” นาตาลีที่ยืนฟังอยู่ด้วยถามแทรกขึ้น และไม่รอคำตอบ นางแบบสาวลูกครึ่งหันไปหารัดติมานางแบบหน้าหมวยที่ยืนเงียบอยู่ แล้วถือวิสาสะชวนเสียงดังลั่น “ไปด้วยกันนะรัต”

ทอฝันค้อนควัก แต่พยายามเก็บอาการ ทำตัวเป็นสาวเรียบร้อย

ไม่เหวี่ยงวินต่อน้าผู้ชาย

“คุณจิ๋วขาจับปากฉันก่อนนะจ๊ะนาตาลี พวกเธอค่อยไปคราวหลัง
ก็แล้วกันนะ เกรงใจคุณจิ๋ว”

“แต่ฉันอยากไปคราวนี้นี่นา เธอคงไม่ได้อยากไปกับคุณเจ้าของรีสอร์ต
สองต่อสองหรอกใช่ไหม” นาตาลีทำหน้าไม่รู้ไม่ชี้

“แหม พูตอะไรน่าเกลียดอย่างนั้นเล่าจ๊ะ ฉันจะทำอย่างนั้นทำไม”
ทอฝันปฏิเสธ

“ความจริงเราไปกันทุกคนก็ได้ครับ เตี่ยผมจัดเป็นทริปดำน้ำแบบ
สนอเกิล ดูปะการังได้ เรือขนาดใหญ่ รีสอร์ตของเราก็มียาลำครับ ไปได้
หลายคน” จอมภพพยายามไกล่เกลี่ย

นาตาลียิ้มกว้าง เดินเข้ามาบีบมือทอฝัน “เห็นไหมจ๊ะฝัน เรือลำใหญ่
ไปกันได้หลายคน ดีจังเลยนะ เราจะได้ไปเที่ยวด้วยกัน”

ทอฝันส่งยิ้มเหมือนเกรงใจให้จอมภพ “จะดีหรือคะ เกรงใจจัง เรือ
ลำใหญ่ก็คงกินน้ำมันมากกว่าเรือลำเล็กๆ ที่นั่งได้ไม่กี่คนใช่ไหมคะคุณจิ๋ว”

จอมภพยกไหล่ “ไม่เป็นไรหรอกครับ แค่ว่าแขกไปเที่ยวสบายมาก
ยิ่งพวกคุณเป็นเพื่อนของเลมอน...เพื่อนที่แสนดีของผม ผมยิ่งต้องดูแล
เป็นพิเศษ”

แก้วกานดาที่เพิ่งจะกลายเป็น ‘เพื่อนที่แสนดี’ ของจอมภพกลืน
น้ำลายลงคอ มองชายหนุ่มอย่างไม่เชื่อสายตา

ควายทะเลตัวนี้ร้ายไม่เบา...

“แล้วคุณเจ้าของรีสอร์ตจะพาเราไปที่ไหนคะ” นาตาลีถาม

“เรียกจิ๋วดีกว่าครับ”

“ได้ค่ะ แล้วคุณจิ๋วจะพาพวกเราไปที่ไหนอ่ะ”

“จะพานั่งเรือเล่นรอบเกาะ แล้วก็แวะจอดลอยลำแถวๆ เกาะหนาว-
เห็บ อยู่ไม่ห่างจากรีสอร์ตของเราเท่าไร แต่มีปลาสวยๆ เยอะเลยครับ
ปลานี้ไม่มี”

แก้วกานดาหูฟังเมื่อได้ยินคำว่า ‘เกาะหนาวเหน็บ’ ไม่ใช่ว่าอยากนั่งเรือเล่นกับจอมภพหรอกนะ เพียงแต่การไปทริปป่าน้ำดูปะการังทริปนี้อาจทำให้ ‘งาน’ ของเธอย่ำแย่ขึ้น

หญิงสาวที่ถูกเบียดออกจากวงสนทนาเดินเข้าไปด้านหลังจอมภพแล้วใช้นิ้วสะกิดที่ข้อศอกเขา

“นี่คุณจิว...ฉันขอไปด้วยได้ไหม”

จอมภพหันมามองหน้าเธอ สีหน้าของเขาดูประหลาดใจเหมือนกับเพิ่งได้ยินว่าสุนัขออกลูกเป็นไขก็ไม่ปาน เขานิ่งหน้า ลดเสียงลงให้พอได้ยินแค่สองคน และกลับไปใช้เสียงจริงแสนห้าวห้วนอย่างหน้าตาเฉย

“จะไปทำไมให้หนักเรือผม”

“ก็อยากไปเปิดหูเปิดตาบ้าง อยากดำนํ้า ดูปะการัง อยากเห็นปลาที่นี่โม”

“อย่างคุณนะ ดูแค่ปลาหมึกสายที่รีส์ออร์ทักพอ”

“ไม่เอา ฉันจะไป” แก้วกานดาตึงตัน

“แต่ผมไม่ได้ชวนคุณ”

“ไม่รู้ละ เมื่อก็คุณเพิ่งบอกว่าฉันเป็นเพื่อนที่แสนดีของคุณไม่ใช่หรือ แล้วทำไมฉันจะไปด้วยไม่ได้ อย่าลืมนะฉันก็เป็นแขกคนหนึ่งของรีส์ออร์ทแห่งนี้เหมือนกันนะ คุณต้องปฏิบัติต่อฉันให้เท่าเทียมกับคนอื่นถึงจะถูก”

จอมภพนี้เข้าไป จอมภพถึงขั้นไปไม่เป็น ได้แต่ทำเสียงจิกจิก

“ก็ได้ อยากไปก็ไป แต่อย่าว่านายหรือเกาะกะผมก็แล้วกัน”

“ไม่มีปัญหา รับรองว่าฉันจะขึ้นเรือเสียๆ แล้วหายตัวไปพักผ่อน ไม่ไปให้คุณเห็นหน้าเด็ดขาด เพราะฉันเองก็ไม่อยากเห็นหน้าคุณเหมือนกัน”

“ขอให้จริงเถอะ” จอมภพตอบเสียงขุ่น

หลังจากนัดแนะเวลาที่จะไปทริปป่าน้ำตอนเช้ากับจอมภพแล้ว คณะนางแบบสาวก็แยกย้ายกันเข้านอน